

# מסכת יבמות

## פרק י

א. האשה שקהלה בעלה למדינת הים, ובאו ואמרו לה, מת בעלה, ונסת, ואחר כך בא בעלה, תצא מנה ומנה, וצריכה גט מנה ומנה. ואין לה כתובה ולא פרות ולא מזונות ולא בלאות, לא על זה ולא על זה. אם נטלה מנה ומנה, תחזיר. והולד ממזר מנה ומנה. ולא זה וזה מטמאין לה, ולא זה וזה זכאין לא במציאתה ולא במעשה ידיה, ולא בהפרכת נדריה. היתה בת ישראל, נפסלה מן הכהנה, ובת לוי מן המעשר, ובת כהן מן התרומה. ואין יורשים של זה ויורשים של זה יורשים את כתבתה. ואם מתו, אחיו של זה ואחיו של זה חולצין ולא מיבמין. רבי יוסי אומר, כתבתה על נכסי בעלה הראשון. רבי אלעזר אומר, הראשון זכאי במציאתה ובמעשה ידיה, ובהפרכת נדריה. ורבי שמעון אומר, ביאתה או חליצתה מאחיו של ראשון פוטרת צרתה, ואין הולד ממנו ממזר. ואם נסת שלא ברשות, מתרת לחזור לו:

**ב.** נִסְתַּעַל עַל פִּי בֵּית דִּין, תִּצָּא, וּפְטוּרָה מִן הַקָּרְבָּן. לֹא נִסְתַּעַל עַל פִּי בֵּית דִּין, תִּצָּא, וְחִיבָת בַּקָּרְבָּן. יָפָה כַּח בֵּית דִּין, שְׁפוּטָרָה מִן הַקָּרְבָּן. הוֹרִינָה בֵּית דִּין לְנִשְׂאָא, וְהִלְכָה וְקוֹלָקְלָה, תִּיבָת בַּקָּרְבָּן, שְׁלֹא הִתִּירוּהָ אֶלָּא לְנִשְׂאָא:

**ג.** הָאִשָּׁה שֶׁהִלֵּךְ בַּעֲלָהּ וּבָנָה לְמַדִּינַת הָיִם, וּבָאוּ וְאָמְרוּ לָהּ, מֵת בַּעֲלֶיךָ וְאַחֵר כָּךְ מֵת בְּנֶיךָ, וְנִשְׂאָתָא, וְאַחֵר כָּךְ אָמְרוּ לָהּ, חֲלוּףִי הָיוּ הַדְּבָרִים, תִּצָּא, וְהוֹלֵךְ רֹאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מִמֶּזֶר. אָמְרוּ לָהּ, מֵת בְּנֶיךָ וְאַחֵר כָּךְ מֵת בַּעֲלֶיךָ, וְנִתְיַבְמָה, וְאַחֵר כָּךְ אָמְרוּ לָהּ, חֲלוּףִי הָיוּ הַדְּבָרִים, תִּצָּא, וְהוֹלֵךְ רֹאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מִמֶּזֶר. אָמְרוּ לָהּ, מֵת בַּעֲלֶיךָ, וְנִסְתַּעַל, וְאַחֵר כָּךְ אָמְרוּ לָהּ, קָיָם הָיָה וּמֵתָ, תִּצָּא, וְהוֹלֵךְ רֹאשׁוֹן מִמֶּזֶר, וְהָאֲחֲרוֹן אֵינוֹ מִמֶּזֶר. אָמְרוּ לָהּ, מֵת בַּעֲלֶיךָ, וְנִתְקַדְּשָׁה, וְאַחֵר כָּךְ בָּא בַּעֲלָהּ, מִתְּרַת לְחֹזֵר לוֹ. אַף עַל פִּי שֶׁנִּתְּנוּ לָהּ אֲחֲרוֹן גִּט, לֹא פָסְלָהּ מִן הַכֹּהֲנָה. אֵת זֶה דְּרַשׁ רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן מִתְיָא, וְאִשָּׁה גְרוּשָׁה מֵאִשָּׁה (וִיקְרָא כֹא), וְלֹא מֵאִישׁ שֶׁאֵינוֹ אִישָׁה:

**ד.** מִי שֶׁהִלְכָה אִשְׁתּוֹ לְמַדִּינַת הָיִם, וּבָאוּ וְאָמְרוּ לוֹ, מֵתָה אִשְׁתְּךָ, וְנִשְׂאָא אֶת אַחֻתָּהּ, וְאַחֵר כָּךְ בָּאת אִשְׁתּוֹ, מִתְּרַת לְחֹזֵר לוֹ. הוּא מִתְּרַת בְּקָרוּבוֹת שְׁנֵינִי, וּשְׁנֵינִי מִתְּרַת בְּקָרוּבִיו. וְאִם מֵתָה רֹאשׁוֹנָה, מִתְּרַת בְּשְׁנֵינִי. אָמְרוּ לוֹ, מֵתָה אִשְׁתְּךָ, וְנִשְׂאָא אֶת אַחֻתָּהּ, וְאַחֵר כָּךְ אָמְרוּ לוֹ, קִיָּמָת הָיְתָה, וּמֵתָה, הוֹלֵךְ רֹאשׁוֹן מִמֶּזֶר, וְהָאֲחֲרוֹן אֵינוֹ מִמֶּזֶר.

רבי יוסי אומר, כל שפוסל על ידי אחרים, פוסל על ידי עצמו. וכל שאין פוסל על ידי אחרים, אינו פוסל על ידי עצמו:

**ה.** אמרו לו, מטה אשתד, ונשא אחותה מאביה, מטה, ונשא אחותה מאמה, מטה, ונשא אחותה מאביה, מטה, ונשא אחותה מאמה, ונמצאו כלן קימות, מטר בראשונה, בשלישית, ובחמישית, ופטרות צרותיהן, ואסור בשניה וברביעית, ואין ביאת אחת מהן פטרות צרתה. ואם בא על השניה לאחר מיתת הראשונה, מטר בשניה וברביעית, ופטרות צרותיהן, ואסור בשלישית ובחמישית, ואין ביאת אחת מהן פטרות צרתה:

**ו.** בן תשע שנים ויום אחד, הוא פוסל על ידי אחיו, והאחים פוסלין על ידו, אלא שהוא פוסל תחלה, והאחין פוסלין תחלה וסוף. כיצד, בן תשע שנים ויום אחד שבה על יבמתו, פסל על ידי אחיו. באו עליה אחיו, ועשו בה מאמר, נתנו גט או חלצו, פסלו על ידו:

**ז.** בן תשע שנים ויום אחד שבה על יבמתו, ואחר כך בא עליה אחיו שהוא בן תשע שנים ויום אחד, פסל על ידו. רבי שמעון אומר, לא פסל:

**ח.** בן תשע שנים ויום אחד שָׁבָא עַל יְבִמְתּוֹ, וְאַחַר כֵּךְ בָּא עַל צָרְתָּהּ, פָּסַל עַל יְדֵי עֲצָמוֹ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, לֹא פָסַל. בֶּן תִּשְׁעַ שָׁנִים וְיוֹם אֶחָד שָׁבָא עַל יְבִמְתּוֹ, וּמֵת, חוֹלְצָת וְלֹא מְתִיבָמָה. נָשָׂא אִשָּׁה וּמֵת, הָרִי זוֹ פְטוּרָה:

**ט.** בן תשע שנים ויום אחד שָׁבָא עַל יְבִמְתּוֹ, וּמִשְׁהַגְדִּיל נָשָׂא אִשָּׁה אַחֶרֶת וּמֵת, אִם לֹא יָדַע אֶת הָרֵאשׁוֹנָה מִשְׁהַגְדִּיל, הָרֵאשׁוֹנָה חוֹלְצָת וְלֹא מְתִיבָמָה, וְהַשְּׁנִיָּה אוֹ חוֹלְצָת אוֹ מְתִיבָמָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, מֵיבֵם לְאִיזוֹ שִׁירְצָה, וְחוֹלֵץ לַשְּׁנִיָּה. אֶחָד שֶׁהוּא בֶּן תִּשְׁעַ שָׁנִים וְיוֹם אֶחָד, וְאֶחָד שֶׁהוּא בֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה שְׁלֹא הֵבִיא שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת: